

ПРОДОВЖЕННЯ СВІТОВОГО БЕСТСЕЛЕРА
ЛЕГЕНДАРНОГО ЦИКЛУ «МІЛЕНІУМ» СТІГА ЛАРССОНА

СВІТОВИЙ БЕСТСЕЛЕР І НАЙБІЛЬША КНИЖКОВА СЕНСАЦІЯ
ПРОДОВЖЕННЯ ЛЕГЕНДАРНОГО ЦИКЛУ «МІЛЕНІУМ»
У СВІТІ ПРОДАНО ПОНАД 3,5 МЛН КНИЖОК
РОМАН ПЕРЕКЛАДЕНО 38 МОВАМИ

Стіг Ларссон не встиг закінчити цей роман. Знадобилося чотири роки, щоб вийшло друком продовження трилогії. Честь завершити роботу Ларссона випала відомому шведському письменнику й журналісту Давідові Лагеркранцу.

Нові часи настали для Лісбет Саландер та Мікаела Блумквіста. Лісбет оголосила війну кримінальній імперії батька. А «Міленіум» Мікаела от-от буде поглинено великим медіа-концерном. Тож гакерка й журналіст зустрінуться знову, щоб урятувати часопис. Блумквіст з головою поринає в розслідування справи Франса Балдера: таємничої загибелі відомого науковця, розробника штучного інтелекту. А Лісбет з'ясовує, що за всім цим стоїть її найнебезпечніший ворог. Він, наче павук, сплів для неї пастку...

Давід Лагеркранц

ЖІВЧИНА У ПАВУТИННІ

ЖІВЧИНА У ПАВУТИННІ

Давід
Лагеркранц

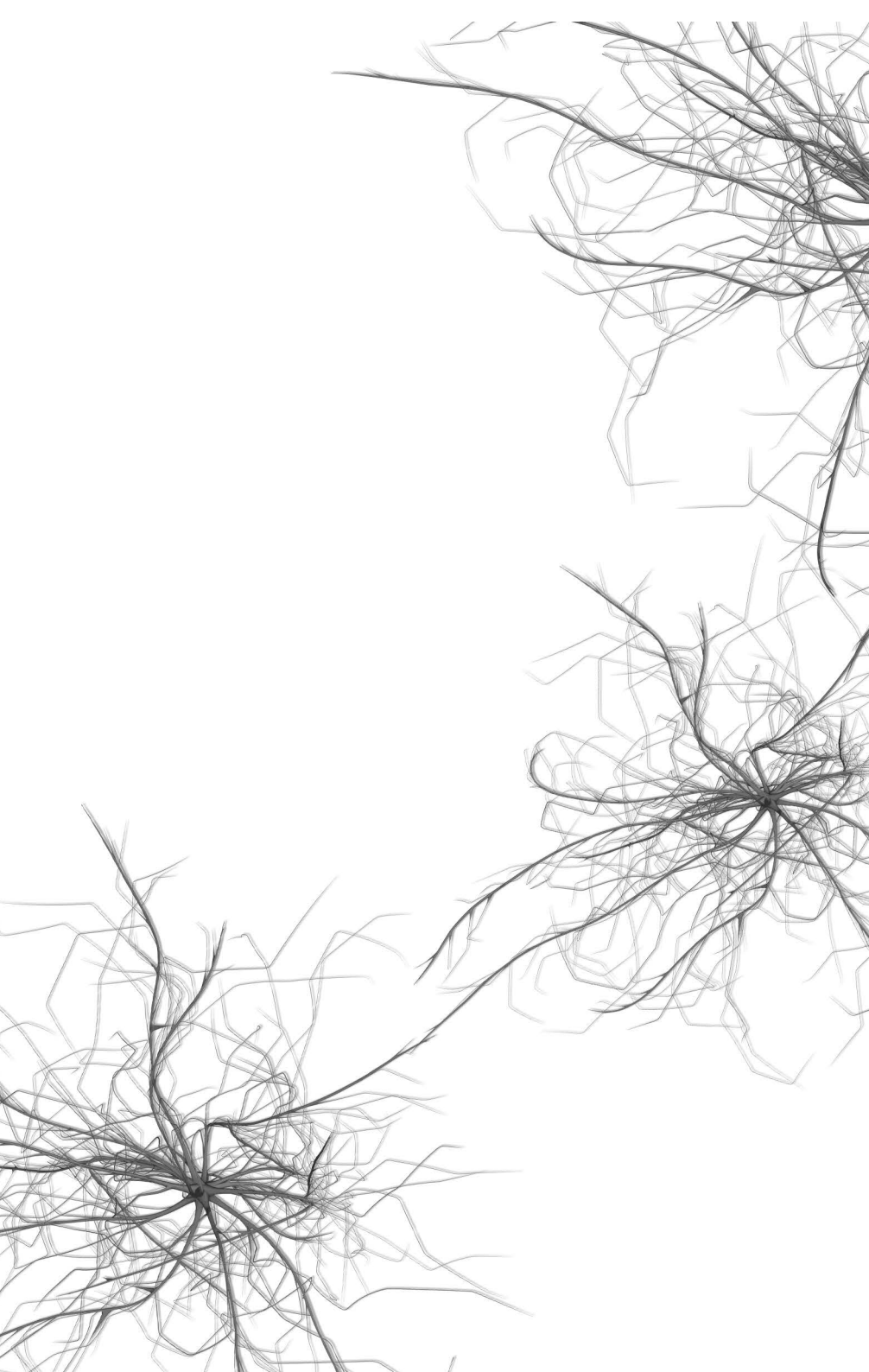
www.bookclub.ua

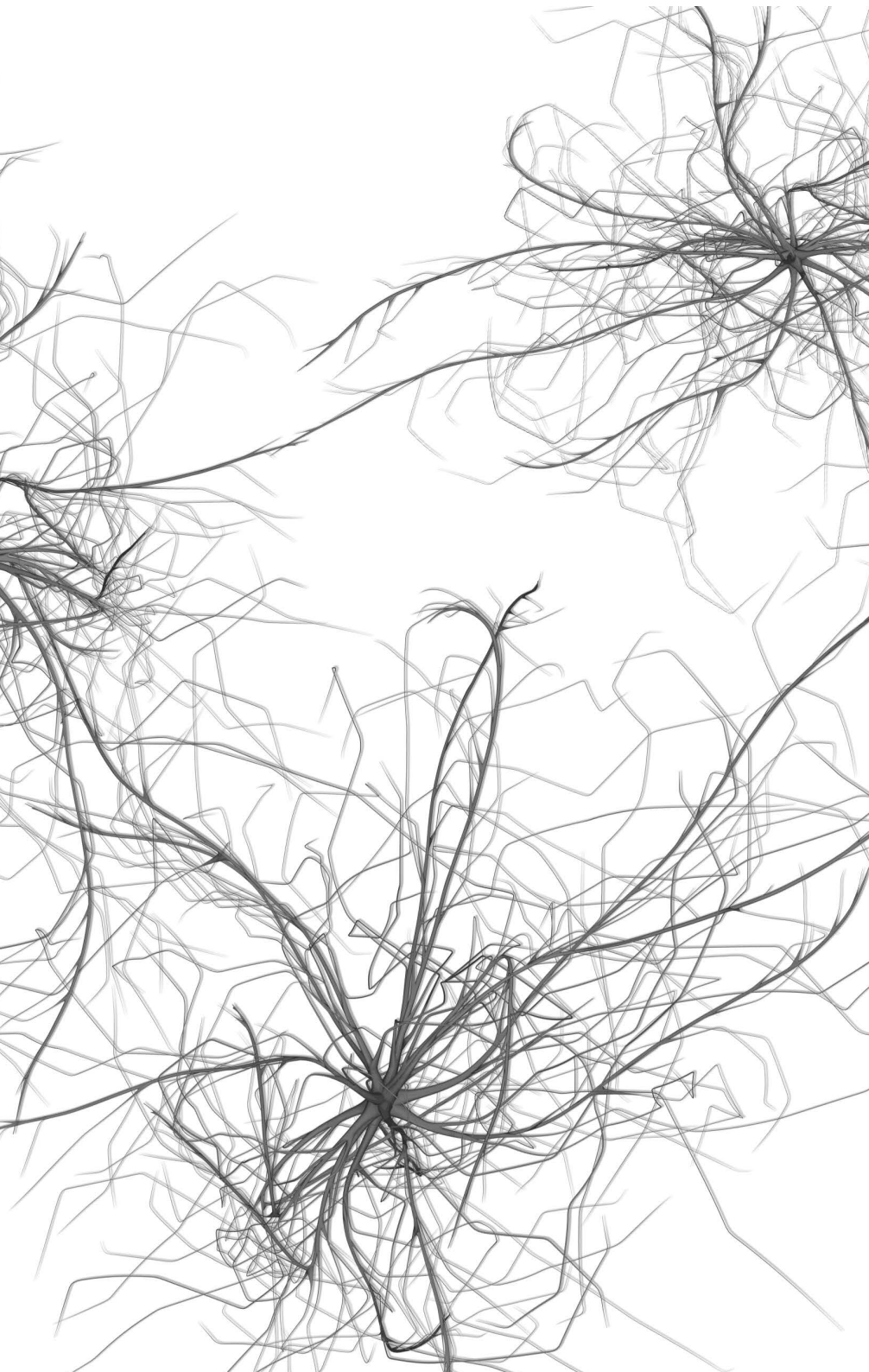
ISBN 978-617-12-1471-2

9 786171 214712

КЛУБ
СВІТОВОГО
ПРОДОЖ

Давід
Лаґеркранц

ДІВЧИНА
У
ПАВУТИННІ

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2016 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.113.6
ББК 84(4Шве)
Л14

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Уперше опубліковано під назвою «Det som inte dödar oss»
видавництвом Norstedts, Швеція, 2015.

Публікується з дозволу Norstedts Agency

Перекладено за виданням:
Lagercrantz D. The Girl in the Spider's Web : A Novel /
David Lagercrantz. — New York : Knopf, Second Edition,
2015. — 416 p.

Переклад з англійської *Анатолія Хлівного*

Дизайнер обкладинки *Володимир Нестеров*
Шрифтове оформлення обкладинки *Деди Александрової*

ISBN 978-617-12-1471-2 (укр.)
ISBN 978-0-385-35428-8 (англ.)

© David Lagercrantz & Mogliden AB
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

Пролог

Рік перед цим

Ця історія розпочинається зі сну, до того ж не дуже прикметного. Просто собі рука, що невтомно вибиває ритм по матраці в старій кімнаті на Лундагатані.

А проте Лісбет Саландер усе ж таки встає з ліжка ще вдома. Вона сідає за свій комп'ютер і заходить по полювати.

Частина I

НЕВСИПУЩЕ ОКО

1—21 листопада

АНБ, або Агенція національної безпеки, — орган федеральної влади США, підзвітний Міністерству оборони. Штаб-квартира розташована у Форт-Міді, що в штаті Меріленд, біля траси Патаксент.

З часу заснування 1952 року АНБ відстежує сигнали — у наші дні переважно в інтернеті й телефонному трафіку. Раз по раз повноваження організації збільшуються, і тепер вона контролює понад двадцять мільярдів розмов і повідомлень щодоби.

Розділ 1

Початок листопада

Франс Балдер завжди мав себе за кепського батька.

Його синові Августу було вісім, та Балдерові за цей час не так і довго випало потатувати. Власне, і тепер, правду кажучи, йому було незатишно почуватись у ролі батька. Однак він уважав це за свій обов'язок. Син натерпівся, поживши з його колишньою дружиною та її клятим чоловіком Лассе Вестманом. Тож Балдер, кинувши роботу в Кремнієвій долині, прилетів додому й стояв оце в аеропорту Арланда майже в шоковому стані, чекаючи на своє таксі. Погода була препаскудна. Дощ періщив просто йому в лице, а він усоте питав себе, чи правильно вчинив.

Такий егоїстичний ідіот, як він, повинен стати повноцінним батьком — маячня божевільного, чи не так? З таким самим успіхом можна було б улаштуватися на роботу в зоопарк. Він

мало що знав про дітей і ще менше про життя взагалі. І найдивніше — його ніхто не просив цього робити. Ні мати, ні бабуся — ніхто не телефонував йому, не благав узяти відповідальність за малого на себе.

Балдер так вирішив сам. Усупереч давній постанові про опіку, він мав намір без попередження навідатися до колишньої дружини й забрати в неї свого сина. Нема сумніву, що там зніметься велика спірка. Цей клятий Лассе Вестман його, певно, добряче відлупцює. Але він, намагаючись про це не думати, сів у таксі, де за водія була жінка. Вона цямкала гумкою, пориваючись водночас зайти з ним у розмову. У неї нічого не вийшло б навіть у котрийсь із його найкращих днів, не те що тепер. Балдер не любив пустих балачок.

Він сидів на задньому сидінні, думаючи про свого сина й про те, що сталося останнім часом. Август був не єдина й навіть не головна причина, чому він звільнився з «Соліфону». Його життя тепер стало якимось сум'ятливим, і на мить чоловік завагався, чи справді він усвідомлює, що робить. Коли таксі заїхало в район Васастан, він відчув, як уся кров наче кудись пощезла з його тіла. Проте вороття вже не було.

На вулиці Торсгатан Балдер розплатився й витяг з таксі свій багаж. Зайшовши в під'їзд, він залишив речі біля вхідних дверей і піднявся нагору. З собою він узяв тільки порожню валізу з барвистою картою світу, куплену в аеропорту Сан-Франциско. Балдер зупинився перед дверима квартири, заплющив очі й, хекаючи, став обмірковувати всі можливі сценарії скандалу, з криками й колотнечею. «А й справді, — думав він, — чи можна буде їх винуватити?» Ніхто при здоровому глузді просто так не з'являється й не забирає дитину з її дому, а надто батько, чия участь у піклуванні полягала лише в переказі грошей на банківський рахунок. Але інакше вчинити Балдер просто не міг, тому він, набравшись відваги, все ж таки натиснув гудзик дзвінка.

Спочатку ніхто не відповідав, та за якийсь час двері відчинилися, і в них став Вестман. Він мав пронизливі блакитні очі, масивні груди й величезні кулаки. Здавалося, він просто створений для того, щоб калічити людей, і саме тому його часто

запрошували грати в кіно мерзенних типів, хоча жоден із зіграних героїв — у цьому Балдер був переконаний — не відзначався такою мерзенністю, як сам Вестман у житті.

— Трясьця! Дивіться, хто тут! — сказав Вестман. — Сам пан великий геній ушанував нас своїм візитом.

— Я тут, щоб забрати Августа, — відповів Балдер.

— Що?

— Я забираю його з собою, Лассе.

— Глузуєш з мене?

— Я ніколи в житті не був ще такий серйозний, — сказав Балдер.

Аж тут з кімнати ліворуч з'явилася Ганна. Щоправда, вона не була вже така гарна, як колись. На її долю випало занадто багато нещасть, до того ж, либонь, вона зловживала сигаретами й пила без просипу. Та все ж таки в його грудях сколихнулася якась тепла хвиля чулості, надто коли він помітив на її шиї синець. Вона, здавалося, хотіла, навіть за таких обставин, сказати йому щось привітне, але не встигла й рота розтулити.

— І чого це ти раптом вирішив про нього піклуватися? — спитав Вестман.

— Бо з нього вже досить. Августові потрібен надійний дім.

— І що, вилупку, ти гадаєш, ніби здатен синові його забезпечити, га? Та ти ж ніколи не робив нічого! Одно витріщався на екран комп'ютера!

— Я змінився, — кинув Балдер, відчувши себе жалюгідним, і не тільки через сумнів у тому, чи змінився він хоч на крихту.

Балдера взяли дрижаки, коли до нього впритул підійшов дебелий Вестман, насилу стримуючи злість. І дурень зрозумів би, що Балдер не матиме жодного шансу на порятунок, якщо цей навіжений накинеться на нього. Цей задум, як не крути, божевільний від самого початку. Та, на диво, здоровило не вибухнув гнівом, а лише понуро всміхнувся й сказав:

— Ну, хіба ж не чудово!

— Це як розуміти?

— Давно вже на часі, чи не так, Ганно? Нарешті пан Маю-багатороботи вирішив стати відповідальним. Браво, браво! — театральньо заплескав у долоні Вестман.

Згодом Балдера найбільше налякало саме це: як легко вони відпустили хлопчика.

Очевидно, для них Август був лише тягар. Хтозна. Ганна раз по раз зиркала на Балдера. Що вона думала тоді, важко сказати. Руки в неї помітно тремтіли, а зуби були стиснуті. Вона поставила зовсім небагато запитань, хоч їй слід було вчинити йому перехресний допит, висловити тисячі вимог, попереджень і настанов, бідкаючись, що порушиться хлопчиків звичний лад. Але вона тільки й сказала:

— Ти впевнений? Упораєшся з ним?

— Я впевнений, — коротко відповів Балдер.

Потім вони зайшли в Августову кімнату. Балдер не бачив сина понад рік, і йому стало соромно через це. Як він міг його покинути? Такого красивого, статурного, з дивовижними густими кучерями й серйозними блакитними очима. Хлопчик цілком поринув у величезний пазл із зображенням вітрильника, і все його тіло в цей час, здавалося, кричало: «Не заважай мені!» Франс підійшов до нього повільно, ніби наближався до невідомої й непрогнозованої істоти.

Балдерові, одначе, вдалося переконати хлопчика дати руку й піти з ним у коридор. Франс ніколи не забуде цього. Що тоді подумав Август? Чи міг він бодай припустити, що відбувається? Хлопчик не дивився ні на нього, ні на матір і, певна річ, не зважив на прощальні слова й помаху руки. Він просто зник у ліфті з батьком. Ото й усе.

Август був аутист. Найпевніше, він ще мав і серйозні відхилення в розумовому розвитку, хоч однозначних висновків щодо цього не було, і кожен, хто бачив хлопчика здалеку, міг легко запідозрити протилежне. Його витончене обличчя випромінювало величну відлюдність чи принаймні щось таке, що промовляло: він не має наміру марнувати свій час на довколишній світ. Та, придивившись уважніше, можна було помітити, що хлопчик дивиться на все якось незбагнено, ніби хоче сказати своє останнє слово.

Цим він не підтвердив жодного прогнозу, зробленого щодо нього, коли йому було два роки. Тоді лікарі припускали, що

Август, найімовірніше, належить до тих небагатьох дітей-аутистів, які не матимуть проблем з навчанням, і за інтенсивної поведінкової терапії його перспективи будуть досить непогані. Та сталося не так, як вони сподівалися. А сам Балдер і не знав, чи лікували хлопчика весь цей час, чи наглядали за ним і чи навчається той десь узагалі. Балдер утік у США і замкнувся у своєму світі.

Франс був дурнем, але тепер піклуватиметься про свого сина, спокутуючи провину перед ним. Тож чоловік замовив історію хвороби і зв'язався телефоном з фахівцями й експертами в галузі освіти, після чого зрозумів: гроші, що їх він надсилав, витрачено не на Августа, а зовсім на інші речі. Либонь, на Вестманові гульбища й сплату його картярських боргів. Хлопчика, бачиться, кинули напризволяще, просто дозволивши йому жити в установлених межах, а може, чинили з ним ще гірше — і через це також Франс повернувся додому.

Йому телефонував психолог, щоб висловити занепокоєння з приводу незрозумілих синців, що вкривали Августові руки, ноги, груди та плечі. За Ганниними словами, вони з'явилися внаслідок нападів, коли хлопчик метався взад-вперед. Балдер був свідком одного такого нападу вже на другий день — і це настрахало його до смерті. Але, на його думку, ці численні синці годі було пояснити тільки хворобливими нападами.

Запідозривши насильство, Балдер звернувся по допомогу до своїх знайомих: мирового судді й колишнього поліціанта, які, правду кажучи, не змогли з упевненістю підтвердити його побоювань. Проте він ще з більшою запопадливістю почав писати офіційні листи й заяви. Франс майже забув про хлопчика. Та то й не дивина, адже Август здебільшого сидів на підлозі в кімнаті, що її саме для нього обладнав Балдер у своєму будинку в Салтшебадені. Хлопчик мало не весь час складав мудровані пазли, і тільки-но припасовував сотні шматочків один до одного, як відразу ж розкидав їх і заново брався до роботи.

Балдер спочатку дивився на нього зачаровано. Це було так, наче спостерігаєш за роботою великого художника. Іноді Балдер фантазував, як хлопчик несподівано зводить на нього очі й каже щось дуже по-дорослому. Але Август ніколи не ронив

і слова, а як і піднімав голову від пазла, то дивився повз батька просто у вікно, на море й сонце, що відбивалось у воді. Зрештою, Балдер дав йому спокій, лише зрідка виводячи в садок.

З юридичного погляду він не мав права піклуватися про хлопчика, тому не хотів ризикувати, доки не впорядкує цього питання. Тож він доручив своїй хатній робітниці Лотті Раск робити всі покупки, готувати їжу й прибирати. Балдер зовсім не знався на таких речах. Він розумівся тільки на комп'ютерах та алгоритмах і тепер захопився ними ще більше. Уночі він спав так само погано, як і в Каліфорнії.

На його життєвому обрії замаячили судові процеси й різноманітні бурі, тож вечір у вечір він випивав пляшку червоного вина, зазвичай «Амароне», що, мабуть, на якийсь час йому допомагало, однак зовсім ненадовго. Він почувався все гірше, фантазуючи навіть про те, як зникає в ранковому серпанку чи втікає кудись у негостинне місце — ген за край світу. Але якось, в одну з листопадових субот, щось трапилось. У цей холодний, вітряний вечір вони з Августом ішли вулицею Ринг-веген у районі Седермалм і добряче мерзли.

Перед тим вони вечеряли з Фарах Шаріф на Цинкерсвегу. Август мав уже давно спати, проте вечеря затяглася допізна, а Балдер усе теревенив і теревенив. Фарах Шаріф могла розговорити будь-кого. Вони з Балдером знали одне одного ще з Імперського коледжу Лондона, де разом вивчали комп'ютерні науки, і тепер Фарах Шаріф була однією з небагатьох у Швеції, хто відповідав рівню Франса або принаймні міг досить уважно стежити за ходом його думок. Для нього це було неймовірне полегшення — зустріти того, хто міг би його зрозуміти.

Крім того, він уважав її за дуже принадну жінку, хоч, попри численні спроби, йому так і не вдалося її звабити. Балдер залицявся не надто вправно. Та нині йому перепали прощальні обійми, що майже обернулися на поцілунок, а це вже великий успіх. Саме про нього він і думав, коли проходив з Августом повз спортивний центр «Цинкенсдамм». А що, як другого разу він найме для хлопця няньку і тоді, можливо... Хто те знає!

Неподалік загавкав собака, а позаду закричала жінка — відразу й не розбереш, чи то з обурення, чи з радості. Балдер

дивився в бік вулиці Горнстатан і перехрестя, де хотів зловити таксі чи сісти в метро, щоб доїхати до Слуссену. У повітрі запахло дощем. Коли вони дійшли до переходу, загорілося червоне світло, а на другому боці вулиці зупинився обшарпаний чоловік років сорока, що видався Балдерові якимсь знайомим. Саме тієї миті Балдер узяв Августа за руку.

Він тільки хотів пересвідчитися, що його син залишився на тротуарі, а тоді відчув, як рука в Августа напружилася, наче хлопчик на щось сильно зреагував. Його погляд став зосередженим, а очі ясними, ніби з них чарівним чином спливла полуда. Тепер, замість того щоб зорити всередину себе, у власний складний внутрішній світ, Август дивився на перехід і перехрестя, помітивши в них щось глибинне й важливе, чого інші вгледіти не могли, тож Франс вирішив не звертати уваги на спалахнуле зелене світло.

Він дозволив своєму синові просто стояти й спостерігати за тим, що відбувається. Не знати чому чоловіка охопили сильні емоції, і він здувався. Зрештою, це ж був тільки погляд, до того ж не надто усвідомлений і зовсім безрадісний. Проте саме він підняв з глибин Франсової пам'яті щось дуже далеке, напівсонне й майже забуте. І тоді вперше в житті Балдер сповнився надією.

Розділ 2

20 листопада

Мікаел Блумквіст поспав лише кілька годин, а все через те, що допізна читав детективний роман Елізабет Джордж. Це було не надто розумно з його боку, бо зранку гуру журналістики з «Сернер медія» Уве Левін мав представити «Міленіуму» свою програму стратегії розвитку, тож Блумквістові годилося б прийти на цю зустріч відпочилим і готовим до бою.

Але йому зовсім не бажалося бути розважливим. Згнітивши серце він устав і заварив собі незвично міцне капучино в «Juga Impresa X7» — кавоварці, що її якось доставили йому додому з запискою: «Ти сказав би, що я все одно не знаю, як нею

користуватися». Тепер вона стояла на кухні, ніби пам'ятник кращим часам, а з людиною, що її надіслала, він уже не мав ніяких контактів.

Останніми днями він майже не працював. Минулими вихідними він навіть міркував собі, чи не почати йому робити щось нове, геть інше, ніж досі, а це досить радикальна ідея для такого чоловіка, як Мікаел Блумквіст. «Міленіум» був його пристрастю. Чимало найкращих і найдраматичніших подій його життя були пов'язані з журналом. Та ніщо не триває вічно, навіть любов до «Міленіуму». До того ж нині були не надто хороші часи для власників журналів, що спеціалізувалися на журналістських розслідуваннях. Усі амбітні публікації доводилося знекровлювати, і він не міг позбутися думки, що його бачення «Міленіуму», можливо, красиве і якоюсь мірою правильне, зовсім необов'язково допомагало виживати журналові. Він зайшов до вітальні, попиваючи каву, і поглянув на бухту Риддарф'єрден. Там був досить сильний шторм.

Бабине літо, що дозволяло міським кафе й ресторанам працювати ще в жовтні просто неба, скінчилося, і на зміну йому прийшла препаскудна погода з потужними поривами вітру й зливами. Люди тепер швидко пересувалися вулицями, зігнувшись у дугу. Усі вихідні Блумквіст просидів удома. Щоправда, не тільки через погоду. Він планував вишуканий реванш, але все пішло внівець — ні тим, ні іншим Мікаел не був схожий сам на себе.

Він не вважався за слабака чи аутсайдера і, на відміну від багатьох інших видатних шведських медійників, не страждав на завищену самооцінку, тож його гонор не потребував постійного підживлення й підтвердження заслуг. З другого боку, останні кілька років видалися непростими. Не збігло й місяця, як фінансовий журналіст Вільям Борг опублікував у часописі «Ділове життя», що належав «Сернерові», статтю під заголовком «Доба Мікаела Блумквіста минула».

Стаття мала неабияку популярність, отже Блумквістові позиції були ще досить сильні. Ніхто б не сказав, що публікація вирізнялася вдалим стилем чи оригінальністю. Від неї можна було б легко відмахнутися, як від чергового нападу заздрісного колеги. Та з якихось причин — уже й ніхто не пам'ятав,

чому саме, — ця вся історія набула резонансу. Спочатку все видавалось енергійною дискусією про журналістику. Однак згодом полеміка почала виходити за ці межі. І хоч поважні ЗМІ лишилися осторонь цієї теми, в соціальні мережі виливалися потоки бруду й осуду. На Блумквіста зводили пеню не тільки фінансові журналісти й представники ділових кіл, що мали причини накинутися на ворога саме тепер, коли він тимчасово ослаб, а й молоді журналісти, які сподівалися таким чином здобути собі ім'я. Вони зауважували, що Мікаел не користувався ні «Твіттером», ні «Фейсбуком» — очевидна ознака реліктового мислення. Тож так його й варто розглядати — як релікт минулої епохи, коли люди могли дозволити собі працювати, порпаючись у всіляких стосах паперів. Часом люди просто для розваги створювали потішні гештеги на зразок *inblomkvistsday*. Це все було, по суті, купа дурниць, які Блумквіста мало обходили, — принаймні він сам себе в тому переконував.

Але, щиро кажучи, з часів справи Залаченка «Міленіум» не опублікував жодного голосного матеріалу, тож журнал справді зазнав кризи. Наклад ще й досі був непоганий — двадцять одна тисяча передплатників. Та прибутки з реклами різко зменшилися, додаткових надходжень від успішних книжок більше не було. А що одна зі співвласниць журналу Гарріет Вангер більше не бажала вкладати своїх коштів, то рада директорів, наперекір Блумквістові, дозволила норвезькій медійній імперії «Сернер» придбати тридцять відсотків акцій. Це не було диво, як уявлялося на перший погляд. «Сернер» видавав щотижневі журнали й вечірні газети, володів великим сайтом знайомств, двома платними телевізійними каналами, а також футбольною командою, що грала в найвищому дивізіоні Норвегії, тож, за логікою, бачилося, не мав нічого спільного з таким журналом, як «Міленіум».

Однак представники «Сернеру», особливо керівник відділу публіцистики Уве Левін, запевнили, що їхня компанія потребує престижного видання, що геть усе керівництво захоплюється «Міленіумом» і неабияк прагне, щоб журнал і надалі лишався такий, як і раніше. «Ми тут не для того, щоб заробляти гроші, — сказав Левін. — Ми хочемо робити якусь важливу

справу». І він відразу подбав про істотні фінансові вливання в журнал.

Спочатку «Сернер» ніяк не втручався в редакційну політику журналу. Усе було, як зазвичай, хіба що з трохи кращим фінансуванням. Нове відчуття надії огорнуло працівників редакції, і навіть Блумквіст почав був думати, що тепер він зможе з головою поринути в журналістику, замість того щоб увесь час журитися фінансами. Але згодом, приблизно одночасно з початком кампанії проти нього, його вже не полишала підозра, що «Сернер» скористався з ситуації: тон їхніх взаємин змінився, з'явилися перші ознаки тиску з боку концерну.

Левін підтвердив, що журнал і надалі друкуватиме серйозні розслідування, збереже літературний стиль викладу, соціальний запал і таке інше. Але зовсім необов'язково всі статті присвячувати порушенням у фінансовій сфері, кривосуддю й політичним скандалам. Він сказав, що про вищий світ — про зірок та прем'єри — також можна робити блискучі публікації, після чого заходився з захватом розповідати про «Веніті фейр» і «Есквайр» у США, про Гея Теліза і його класичну статтю «Френк Сінатра застудився», а ще про Нормана Мейлера, Трумена Капоте, Тома Вулфа і ще бозна про кого.

Тоді Блумквіст, по суті, не мав що заперечити. Він і сам лише якісь півроку тому написав довгу статтю про індустрію папараці і, якби міг знайти потрібний ракурс, погодився б написати про будь-яку незначну персону. Ба більше, Мікаел завжди казав, що на хорошу публікацію впливає не сама тема, а ставлення до неї репортера. І він так спротивився тому, що відчув між рядків, зрозумівши: це початок тривалого втручання, тож незабаром ставлення «Сернеру» до «Міленіуму» буде таким самим, як і до всякого іншого журналу, — видання змінюватимуть на власний розсуд, аж поки воно стане прибутковим, хоч і безбарвним.

І от у п'ятницю по обіді, коли він почув, що Левін найняв консультанта й замовив йому кілька споживчих досліджень, що мали бути готові на понеділок, Блумквіст просто пішов додому. Довго він, сидячи за столом чи лежачи в ліжку, komponував у своїй голові не одну палку промову про те, чому «Міленіум» мав додержуватися своєї концепції: у передмістях відбуваються

масові заворушення; до парламенту пройшла відверто расистська партія; нетерпимість зростає; фашизм зміцнює свої позиції; повсюди безхатьки й жебраки. Швеція багато в чому стала ганебною країною. Він знайшов чимало чудових, піднесених слів і зажив у своїх мріях кілька неймовірних тріумфів, виголосивши так багато влучних і незаперечних істин, що вся редакція журналу й навіть увесь «Сернер» прийшли до тями, визнали свої помилки і, як один, вирішили піти за ним.

Та, почавши знову мислити розважливо, він зрозумів, якими малозначущими є ті всі фрази, коли ніхто не вірить у них з економічного погляду. Як то кажуть, *money talks, bullshit walks*. Спершу грошва — тоді слова. Насамперед журнал має стати самооплатним, а вже тоді можна змінювати світ. Це підказало Блумквістові тему для доброї журнальної статті. Перспектива великого викриття змогла б пробудити в його редакційної команди впевненість у своїх силах і змусити їх усіх начхати на Левінові дослідження та прогнози.

Коли Блумквіст опублікував сенсаційну бомбу про змову в шведському уряді, що захищав Залаченка, то обернувся на такий собі новинний магніт. Щодня йому надходила інформація про певні порушення й тіньові обгородки. Правду кажучи, здебільшого то були пустопорожні дурниці. Лише вряди-годи траплялися справді дивовижні історії. Часом і в чомусь повсякденному, як от у звичайнісінькій справі зі страхуванням чи банальному повідомленні про зниклого безвісти, ховається щось важливе. Ніколи не можна сказати напевно. Треба все методично вивчати, дивитися на справу неупереджено, тож у суботу вранці Блумквіст сів зі своїм ноутбуком і записниками й почав переглядати весь наявний матеріал.

Він пропрацював до п'ятої години пополудні й знайшов дещо цікаве. Років десять тому, либонь, це його захопило б, але тепер не викликало ніякого ентузіазму. То була класична проблема, і вже хто-хто, а він про неї добре знав. Після кількох десятиліть у професії більшість тем видаються знайомими, і хоч розум тобі підказує, що якийсь матеріал добрий, це все одно не бере тебе за серце. А коли по даху заперічила шквальна злива, Мікаел зовсім перестав працювати й повернувся до Елізабет Джордж.

Блумквіст переконав себе, що це було не просто бажання втекти від дійсності. Іноді найкращі ідеї наворачтаються на думку, коли увага захоплена чимось іншим. Шматочки пазла в цей час можуть несподівано самі впасти на свої місця. Але нічого конструктивнішого, ніж лежати й читати хороші книжки, він так і не вигадав. До ранку понеділка, коли занегодилося ще більше, Блумквіст проковтнув один детективний роман Джордж цілком і другий до половини, а на додачу ще три давніші числа журналу «Нью-Йоркер», що давно захарашували його приліжковий столик.

І от Мікаел Блумквіст, сидячи на дивані у вітальні з чашкою капучино, споглядав бурю. Він відчував у тілі виснаження й млявість, аж раптом різко схопився на ноги, — так, ніби враз вирішив опанувати себе й почати щось робити, — узув черевики, одягнув зимове пальто й вийшов з дому. На вулиці було достобіса неприємно.

Сильний крижаний поривчастий вітер з дощем діймав його до кісток, і він поспішив у бік Горнсгатану, що на вигляд був незвично сірим. Весь Седермалм, здавалося, позбувся своїх барв. Жоден бодай малюсенький яскравий осінній листочок не кружляв у повітрі. Схиливши голову й схрестивши руки на грудях, Блумквіст пройшов повз храм Марії Магдалини до Слуссену, а тоді звернув праворуч на Гетгатсбаккен і, як завжди, прошмигнувши між бутиком «Монкі» й пабом «Індіго», піднявся на четвертий поверх, де просто над офісом «Грінпісу» містилася редакція журналу. Дійшовши до дверей, він почув якийсь гамір.

Усередині було незвично людно. Крім колективу редакції, тут були головні позаштатні працівники й троє людей із «Сернеру» — двоє консультантів і Левін, який з такої нагоди одягнувся менш формально. Він уже не був схожий на керівника й поводився простіше, підчепивши кілька нових висловів, зокрема запанібратське «'доров».

— 'Доров, Мікке, як воно?

— Це залежить від тебе, — сказав Блумквіст, не бажаючи здаватися непривітним.

Але Мікаел помітив, що це було сприйняте як оголошення війни, тож, сухо кивнувши, він пройшов далі й сів на один зі стільців, розставлених у редакції так, як у невеликих лекторіях.

Уве Левін прокашлявся й нервово поглянув на Блумквіста. Відомий репортер, що видавався у дверях таким завоїстим, був тепер чемно зацікавлений в усьому й не виявляв ніякого бажання заходити в суперечку. Левін, одначе, ніяк не міг заспокоїтися. Колились вони з Блумквістом разом тимчасово працювали в газеті «Експрессен». Писали переважно коротенькі замітки й цілу купу всякого мотлоху. Але потім у пабі мріяли про солідні сенсаційні публікації, годинами базикаючи про те, що ніколи не вдоволяються чимось дрібним і буденним, а завжди доскіпуватимуться до правди. Вони були молоді шанолюби, що прагли всього й одразу. Деколи Уве сумував за тими часами — не за платнею, звісно ж, і не за роботою, і навіть не за гулянками в барах з дівчатами, — ні, він сумував за мріями й енергійністю. Іноді Левін бідкався, що більше не відчуває шаленого бажання змінити суспільство та журналістику й писати так, щоб увесь світ завмирав, а можновладці зіщулювалися. Тож навіть такий відчайдух, як він, чудувався: «Куди зникли мрії?»

Мікке Блумквіст, певна річ, утілив у життя кожную з цих мрій. І не тільки тому, що був автор кількох гучних викривальних статей останніх часів. Просто він писав з тією пристрасною силою, про які вони вдвох колились фантазували. Блумквіст ніколи не плазував перед урядовцями й не зраджував своїх ідеалів, тоді як сам Уве... Звичайно, але ж успішної кар'єри досяг саме він, чи не так? Левін заробляв тепер разів у десять більше, ніж Блумквіст, і це його неабияк радувало. І що тому Блумквістові дали його сенсаційні викриття, коли він не може собі купити нічого кращого за маленьку хатинку на острові Сандгамн? Боже милостивий! Що та халупа проти його, Левінового, нового будинку в Каннах! Ніщо! Ні, правильний життєвий шлях обрав саме він, Уве Левін.

Замість того щоб гнути спину в різних щоденних газетах, Левін почав працювати в «Сернері» медійним аналітиком, зумівши з часом зав'язати особисті стосунки з самим Гоконом

Сернером. Ось що перевернуло його життя й зробило багатим. Тепер під його орудою перебували кілька великих видавництв та каналів, і це його дуже тішило. Він любив владу, гроші й усе з цим пов'язане, але часом усвідомлював, що мріє ще про щось інше, в малих дозах, звичайно, та все ж таки. Увє хотілося, щоб його вважали за видатного публіциста, як Блумквіста, і, либонь, саме тому він так наполягав на купівлі частки «Міленіуму». Сорока на хвості принесла чутку, що журнал переживає не найкращі часи і що головна редакторка Еріка Бергер, в яку Увє завжди був таємно закоханий, хоче зберегти на посадах двох нещодавно взятих працівників — Софі Мелкер та Еміля Грандена, а без свіжих інвестицій це неможливо.

Отож Левін угледів несподівану можливість купити одне з найпрестижніших видань Швеції. Проте керівництво «Сернеру», м'яко кажучи, не виявляло особливого ентузіазму з цього приводу. Навпаки, люди почали шепотітися, що «Міленіум» старомодний, схильний до лівацької орієнтації й має тенденцію конфліктувати з важливими рекламодавцями та бізнесовими партнерами. Цей задум зійшов би нанівець, якби Левін не почав усіх пристрасно переконувати. Увє стверджував, що інвестування в «Міленіум» треба розглядати в ширшому контексті: незначні вкладення не дадуть їм величезних прибутків, натомість вони матимуть щось набагато більше — довіру. Тепер, після всіх скорочень і кровопускань, репутація «Сернеру» точно не була його головним активом. Купівля «Міленіуму» стала б видимою ознакою того, що концерн так чи інакше цікавиться журналістикою і дбає про свободу слова, навіть якщо це й неправда. Правління «Сернеру» могло пристати на такий тактичний хід, тож Левін домігся свого. Досить довго ситуація здавалася вирашною для всіх сторін.

«Сернер» здобув хорошу рекламу, а «Міленіум» зберіг свій штат, доставши ще й змогу зосередитися на тому, на чому редакція зналася найкраще, — на ретельно підготованих, добре написаних репортажах. Сам Левін сяяв, як сонце, і навіть узяв участь в дебатах у Журналістському клубі, де, як завжди, скромно оголосив: «Я вірю в цю добропорядну справу. Я завжди борюся за журналістські розслідування».

Але потім... Він не схотів про це думати. Спочатку він не надто журився кампанією проти Блумквіста. Відколи його колишній колега злетів на медійний небосхил, Левін потайки радів, що з Мікаела раз по раз глумилися в засобах масової інформації. Тепер, одначе, його зловтіха тривала недовго. Молодий Сернерів син Торвалд довідався про веремію в соціальних мережах і роздмухав з того казна-що. Узагалі він був з тієї породи людей, яким нема ніякого діла до журналістів. Та він любив владу, а отже, й інтриги. І от саме в цій ситуації він побачив для себе можливість здобути кілька балів або ж просто заткнути за пояс старших членів правління. Торвалд досить швидко змусив виконавчого директора Стіга Шмідта, який донедавна не мав часу на такі дрібниці, заявити, що про жодний привілей для «Міленіуму» не може бути й мови, що їм, як і всім іншим компаніям концерну, доведеться призвичаюватися до нових часів.

Левін, устигнувши врочисто пообіцяти Еріці Бергер не втручатись у редакційну політику видання, хіба тільки як друг і радник, раптом відчув, що його руки зв'язані, і був змушений грати в складну приховану гру. Він щосили поривався запалити Еріку, Малін і Крістера ідеєю робити журнал по-новому, так і не спромігшись, правда, чітко сформулювати, що саме має на увазі. Хоч це й не дивно, бо вигадане в паніці рідко коли набирає конкретних форм. Одне було зрозуміло — «Міленіум» має омолодитися й стати комерційно успішнішим.

Увє, певна річ, весь час повторював, що не може бути й мови про відступ від духу журналу та зміну його зухвало-загонистої позиції, хоч, правду кажучи, і сам не вірив у свої слова. Він лише знав, що керівництво зрадіє, коли в журналі побільшає гламуру й поменшає великих розслідувань в економічній сфері, адже саме вони можуть дратувати рекламодавців і створювати для правління ворогів. Хоч Еріці, звісно ж, він не прохопився про це й словом.

Левін прагнув уникнути зайвих конфліктів, тож на зустріч з колективом редакції одягнувся буденніше, ніж зазвичай. Він не хотів нікого провокувати своїми блискучими костюмами й краватками, дарма що в головному офісі це вже було, як

Подяки

Висловлюю щиру вдячність своєму агентові Магдалені Гедлунд, батькові й братові Стіґа Ларссона — Юакімові й Ерландові Ларссонам, моїм шведським видавцям Еві Єдін і Сусанні Романус, редакторові Інґемарові Карлссону, а також Лінді Алтров Берґ і Катерині Мерк з «Норстедтс Едженсі».

Дякую також Девідові Джейкобі, фахівцеві в галузі безпеки з «Лабораторії Касперського», Андреасові Стрембергссону, професорові математики Упсальського університету, Фредрікові Лауріну, керівникові розслідувань програми «Екот», Мікаелові Лаґстрему, віце-президентові компанії «Аутпост-24», письменникам Данієлові Ґолдберґу й Лінусові Ларссону, а також Менахемові Гарарі.

І, певна річ, моїй Анні.

ЗМІСТ

Пролог	5
Частина I. Невсипуще око	6
Частина II. Лабіринти пам'яті	148
Частина III. Асиметричні проблеми	336
Подяки	429

Літературно-художнє видання

ЛАГЕРКРАНЦ Давід
Дівчина у павутинні
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *М. І. Коміна*
Редактор *Д. В. Щербина*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *К. В. Дюкар*

Підписано до друку 10.08.2016. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 22,68. Наклад 6000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Лагеркранц Д.

Л14 Дівчина у павутинні : роман / Давід Лагеркранц ; пер. з англ.
А. Хлівного. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного До-
звілля», 2016. — 432 с.

ISBN 978-617-12-1471-2 (укр.)

ISBN 978-0-385-35428-8 (англ.)

Продовження легендарної трилогії Стіга Ларссона «Міленіум». Нові часи настали для Лісбет Саландер та Мікаела Блумквіста. Лісбет оголосила війну кримінальній імперії батька. Колеги та критики Мікаела обвинувачують його в непрофесіоналізмі, а його «Міленіум» от-от буде поглинено великим медіа-концерном. Та гакерка й журналіст зустрінуться знову, щоб урятувати часопис. Блумквіст з головою поринає в розслідування справи Франса Балдера: таємничої загибелі відомого науковця, розробника штучного інтелекту.

УДК 821.113.6
ББК 84(4Шве)

1. Бахмут (Артемівськ), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Билгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Синькова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Mirada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Волак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Режордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Імліш, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Їном, пл. Діжона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Маліновського, 12-А (ТЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лимон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городецька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Єлизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченка, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубіників, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Револуції, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селдове, вул. Карла Маркса, 10 (будинки побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**
e-mail: publish@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua